

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ရှင်သုန်မှတ်တိုင်

ပ န ဝ ဒ် သိ န ဝ စွဲ ဩ မှတ်

အခန်း(၁)

မိုးကောင်းကင်သည် ကြည်လင်နေရာမှ တစ်စတစ်စမှောင်ကျလာ
၏။ ရှိန်းတစ်ယောက် တလိပ်လိပ်တက်လာသော မိုးသားများကိုကြည့်
ကာ ညစ်တူးသွားရသည် ။

မိုးရွာရင်တော့ သွားပြီပဲ

ဒီကနေ့မှ ပဲ သူမအိတ်ထဲ ထီးကပါမလာခဲ့ချေ။

မိုးသာရွာလို့ ကတော့ သူမထုတ်ဆောင်းဖို့ ခက်ပြီလေ။

မရွာပါစေနဲ့ ။

မိုးလွတ်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းလေးနဲ့ ကားမှတ်တိုင်လေးတွင် သူမ
စီးရမည့်ကားအလာကို စောင့်နေမိသည် ။

ဒီနေ့မှ ကားကလည်း စောင့်ရတာကြာလိုက်တာ။

ကားမှတ်တိုင်ရဲ့ အမိုးလေးထဲမှာ ရပ်နေသူတွေအပြည့်။ ကားမှတ်
တိုင်မှာ ရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတန်း လေးမှာ လည်း ထိုင်နေတဲ့ သူက အပြည့်မို့ ထို
င်စရာနေရာ ရဖို့ ဆိုတာက စိတ်ပင်မကူးနိုင်။ တစ်ချိန်လုံး မတ်တပ်ရပ်
ပဲ စောင့်နေရတာလေ။ ထိုင်စရာနေရာမရှိတာက ရှိန်းအတွက် အဓိက
မဟုတ်ပါဘူး။ နွေးထွေးရှိန်းဆိုတဲ့ သူမလိုဘဝအတွက် လိုင်းကားတိုးစီး
ဖို့ အခုလိုပဲ ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်ရတာ ကျင့်သားရနေပါပြီ။

သို့သော်လည်း အမိုးလေးအောက်မှာ ရပ်နေကြတဲ့ သူတွေ များ ပြား

နေခြင်းကိုတော့ သူမ စိတ်တွေ ညစ်နေရသည်။ မိုးရွာရင်တော့ မဖြစ်မ
နေ ဝင်တိုးရမှာပဲလေ။

ဟော မိုး ပြောရင်းဆိုရင်း ရွာချလိုက်တာ ဒိုင်းခနဲ။

ရှိန်းတစ်ယောက် ကားမှတ်တိုင်က အမိုးအောက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း
ဝင်လိုက်ရ၏။ မှတ်တိုင် မှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်း ထီးတွေဖွင့်ကာ အသီးသီး
ဆောင်းနေချိန်တွင် ရှိန်းမှာ တော့ လက်ဗလာနှင့်ပါ။ လက်ထဲမှာ ပွေ့ပို
က်ထားတဲ့ အိတ်လေးကို မိုးမစိုအောင် ဘယ်လို ကာကွယ်ရမလဲ သူမ
တွေးတော နေမိသည်။

မထူးပါဘူး အမိုးက အမြင့်ကြီးမှာ ။ လေအဝှေ့နှင့်အတူ မိုးပေါက်
တွေက ရှိန်းခန္ဓာကိုယ်လေး ဆီ ဖျန်းခနဲတိုးဝင်လာ၏။ ရှိန်းခန္ဓာကိုယ်
လေးတစ်ခုလုံး အေးတက်သွားရသည်။

ထိုစဉ် သူမခေါင်းပေါ်ကနေသော မိုးစက်များကို ကြီးမားသော ထီး
အမိုးအကာကြီး တစ်ခုက တောင့်ခံကာ ဖယ်ရှားပေးလိုက်၏။ ရှိန်း ထီး
မိုးပေးသူကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမနဲ့ မတိမ်း မယိမ်း လူတစ်
ယောက်။

“မင်း ထီး မပါဘူးလား။”

သူမေးသံက နုညက်ညက်။

သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ မျက်နှာစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။
သို့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ဝတ်စားထားတဲ့ အပြင်အဆင်။ ခန့်ညားတ
ည်ကြည်ကာ ချောမွေ့ပြီး အတော်ကလေး စမတ်ကျ နေလွန်းနေပြီ။ သူ
မျက်ဝန်းတွေက ရိုးစင်းလွန်းနေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခွင့်
အရေး ကြုံတုန်း အရောဝင်ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ အခက်အခဲဖြစ်နေသ

ည်ကို စာနာစိတ်နဲ့ ကူညီတဲ့ အသွင် သဏ္ဌာန်မျိုးပါ။ အလိုမကျတဲ့ သူမ အမူအရာက ယုံကြည်စိတ်ချစရာကောင်းတဲ့ သူ့အသွင်အောက်မှာ ရုတ်ချည်း ပျောက်သွားရ၏။

အရင်အခါ ပိုနက်မော့ အခုလိုမျိုးကြုံတွေ့လျှင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ငြင်းပယ်မိမှာ သေချာပေမယ့် အခုအချိန်မှာ တော့ ရှိန်း ကျေးဇူးတင်မိတာအမှန်ပင်။ အိတ်ထဲမှာ က စာအုပ်တွေရော၊ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ ဆေးအချို့ပါ ရှိနေတယ်လေ။ ဒါတွေ ရေစိုလို့ လုံးဝမဖြစ်တဲ့ အနေအထားမှာ ပါ။

အခုလို တစ်ခါမျှလည်း သိဖူးခြင်းမရှိဘဲ အလိုက်တသိထီးဆောင်းပေးတဲ့ သူကို စောင့်ငဲ့ ကြည့်ကာ အလိုက်အထိုက် ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထီးမေ့လာလို့”

“ဪ”

သူက ထိုတစ်ချက်သာပြောပြီး ခေါင်းလေးတစ်ချက်ညိတ်ကာ ဆက်မမေးတော့ချေ။ သူ့ထီးကြီးကို သူမဘက်လှုံအောင်သာ စောင်းငဲ့မိုးပေးနေတော့သည်။

ထီးမိုးပေးသူက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့ ရှိန်းမှာလည်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုလည်း မကြည့် စကားလည်း ဆက်မပြောဘဲ သူမစီးမည့်လိုင်းကား ရပ်အလာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ နေလိုက်သည်။

မိုးက ပို၍ ပင် သည်းနေသည်။

စီးရမယ့်လိုင်းကားကလည်း မလာ။

တစ်ဖက်က ထီးမိုးပေးထားတဲ့ လူကိုလည်း အားကနာရသေးနှင့် ရှိ

န်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရ၏။ လိုင်းကားတစ်စီး ထိုးစိုက်လာတိုင်း ထိုလူများ သူစီးမယ့်ကားများ ဖြစ်နေ မလား စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့ဆီ မသိမသာအကဲခတ်လိုက်တော့ သူက တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်။

သူမကို အားနာပြီးနေနေတာလား။ တကယ်ပဲ သူစီးမယ့်ကား မလားသေးတာလားဆိုတာ စိတ်မှာ ဝေခွဲမရမယ့် သူငြိမ်သက်နေတာကိုပင် ရှိန်းရင်ထဲ တိတ်တဆိတ်လေး ကျေနပ်နေမိတာတော့ အမှန်ရယ်ပါ။

ဟော... ကား လာပြီ။

သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲလှုပ်တော့...

“မင်းအထူးယာဉ် စီးမှာ လား”

“ဟုတ်”

“အတူတူပဲပေါ့”

“ရှင်ရော အဲဒီကားစီးမှာ လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူက အေးဆေးပဲ ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ထီးဆောင်းပေးတဲ့ အတွက် ရှိန်းကပြောလိုက်ခြင်းဆိုတာ သူနားလည်ပုံပါပဲ။ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ပြကာ တစ်ချက်ပြုံး၏။

အိုး...။

ဒီတစ်ခါတော့ ရှိန်းသူ့မျက်နှာလေးထက်က ကြည်လင်တဲ့ အပြုံးလေးကို စိုက်ခနဲနေအောင် ငေးမောသွားရသည် ။ ပြီးမှာ ချက်ချင်းသတိရသလို သူမ မျက်ဝန်းတွေကို ရုပ်သိမ်းကာ ကားကြီး ထိုးရပ်မည့်နေရာ

လေးဆီ ကြည့်နေလိုက်၏။

သူကလည်း အင်မတန်မှ ပင် ပါးနပ်လှပါသည်။ သူမသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် သူကလည်း ထီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ထီးလိုက်မိုးရင်း ဂိတ်တွင် ထိုးရပ်လာသည့် အထူးယာဉ်ဆီ သွက်သွက်လိုက်လှမ်းလျှောက်သည်။ ။

ကားတံခါးပေါက်ရောက်တော့ သူမက အရင်ဦးစွာ တက်လိုက်သည်။ ။ ထီးပိတ်နေတဲ့ သူက နောက်မှာ ကျန်ပြီးမှ ကားပေါ်တက်လာ၏။ ပြီးနောက် သူမထိုင်နေတာ ခုံနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် သူက ဝင်ထိုင်သည်။ ။

ရှိန်း သူ့ဆီလှမ်းကြည့်ဘဲ အိတ်လေးကို ဇစ်ဆွဲဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ပိုက်ဆံ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက်၏။ ကားခပေးရမှာ မို့ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ကာ ဇစ်ကလေးကို ပြန်ဆွဲပိတ် လိုက်သည်။ ။

ရည်ရွယ်မထားပေမယ့် မျက်စောင်းထိုးခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူမကို ထီးမိုးပေးတဲ့ သူ့ဆီ ကြည့်မိတော့ သူမဆီ လှမ်းကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။

သူမစဉ်းစားနေခိုက် သူက ထိုင်နေရာကနေ ထ လာပြီး သူမဆီ လျှောက်လာ၏။ ထိုစဉ် ကားက ငြိမ်ခနဲနေအောင် မှတ်တိုင်ကနေ စထွက်ချေပြီ။

“ဒီမှာ အမိ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်အတွက် ကားခလေးရှင်းပေးပါဗျာ၊ ပိုက်ဆံအိတ် ဘယ်မှာ ကျန်နေမှန်းမသိလို့ အဲဒါ”

သူ့ကြည့်ရတာ ရှက်လည်း တအားရှက်နေသလိုပါပဲ။

ဒါကြောင့် ရှိန်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့အမူအရာက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကိုး။ ကားခပေး ခါနီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်မရှိတာ သတိထားမိသွားတ

ယ်ထင်ပါရဲ့ ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လိမ်ညာနေသူ တစ်ယောက်ပုံစံ လုံးဝမဟုတ်။ သူ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတံဆိပ်တွေက တကယ့် နာမည်ကြီးတံဆိပ်တွေပါပဲ။ ဒါကို ရှိန်း သိသည် ။

သူ့အခက်အခဲကို ရှိန်း နားလည်စာနာမိသည် မို့လည်း

“ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အမိရယ်”

ဒီတော့မှ သူ့မှာ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသလို ထိုင်ခုံတွင် ပြန်သွားသည် ။ ကားထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ အချို့ သူမနဲ့ သူ့ကို စပ်စုသလို မျက်လုံးဝေဝဲကြည့်ကြ၏။ ဒါကို ရှိန်းရော သူပါ အလေးမထားမိကြပါ။

“ကဲ... ကားခလေးတွေလှမ်းပါ”

စပယ်ယာက အသံကျယ်ကျယ်က အပြင်ကမိုးသံကိုလွှမ်းကာ ကားလေးထဲတွင် ပေါ်ထွက် လာသည် ။

သူက မလုံမလဲ သူမဆီလှည်းကြည့်၏။ သူ့ရှေ့မှာ အရင်ဦးစွာ ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ ရပ်တော့...

“ဟိုတစ်ယောက်ဆီက ပေါင်းယူလိုက်နော်”

သူက မျက်စောင်းထိုးခုံတွင် ထိုင်နေတဲ့ ရှိန်းဆီ လက်ညှိုးပြတော့ နားလည်သလို ရှိသွားတဲ့ စပယ်ယာက ရှိန်းဆီလျှောက် လာပြီး မတ်တတ်ရပ်၏။ ရှိန်း နှစ်ယောက်စာပိုက်ဆံပေးတော့ အနောက်ဘက်ခုံတွေဆီ ဆက်လျှောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံကောက်နေသည် ။

ဒီတော့မှ ပဲ သူ့မှာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲက လွတ်မြောက်သူလို သူမကိုပြုံးပြကာ ရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်သွား၏။

ဒီလူ ပြုံးလိုက်တိုင်း ဘာကြောင့် သူမရဲ့ အကြည့်တွေက မှ င်တက် သွားရတာပါလိမ့်။

ထိုအချက်ကိုတော့ ရှိန်း မကျေနပ်ချင်ပါ။

ကြည့်ကောင်းတယ်ဆိုတာထက် ပို၍ ချောမွေ့သန့်စင်နေတာ မှန်ပေ မယ့် သူ့နှုတ်ခမ်း နီထွေး ထွေးလေး ပြုံးလိုက်တိုင်း ရှိန်းရဲ့ အသိအာရုံ တွေက မျော့မျော့သွားတတ်တာကတော့ တဆိတ် လွန်သွားပြီလေ။

ရှိန်း...

အသိတရားလေးနှင့်ထိန်းကာ သူ့ဆီ လုံးဝမကြည့်တော့။ ကားမှန်က နေတစ်ဆင့် အပြင်မှာ အပြုံးတကြီးနဲ့ ရွာချနေတဲ့ မိုးကိုသာ ကြည့်နေမိ သည် ။

ဘယ်အချိန်ထိတောင် ရွာဦးမှာ လဲ။

သူမဆင်းရမည့်အချိန် ရောက်ရင်တောင် ဒီမိုးက တိတ်ပါ့မလား။

စိတ်ညစ်တယ်။

ရှိန်းသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေတဲ့ မိုးကိုကြည့်ပြီး ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်ရ၏။ ထီးပါမလာ ပါဘူး ဆိုမှ ပဲ ရန်ကုန်မိုးက မစဲဘဲ သဲနေတာ လေ။

ကားကြီးက မိုးသံနှင့်အပြိုင် တဝေါဝေါ မောင်းနေ၏။

ရှိန်းကတော့ မိုးကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲကနေ တိတ်တ ဆိတ် ဆုတောင်းနေမိ သည် ။

ကားပေါ်ကဆင်းတဲ့ တစ်ချိန်လေးပဲ ခဏတိတ်ပေးပါဆိုပြီးတော့ပေါ့

ကြားဖူးတာက မိုးဖြူမစဲ၊ မိုးမည်းမရွာတဲ့ ။

ခုတော့ မိုးကြီးက မှောင်မည်းပြီး ရွာလိုက်တာမှ လွန်ရောပဲ။

မှတ်တိုင်တစ်ခုတွင် တစ်ခါရပ်လိုက်။ ကားပေါ်ကဆင်းတဲ့ သူကဆင်း၊ အသစ်တက်လာတဲ့ သူကတက်နှင့် ကားက ရှေ့သို့ သာ ခရီး ဆက်နေသည် ။

ရှိန်းတစ်ယောက် သူမဆင်းရမည့် မှတ်တိုင်လေးမရောက်ခင် မိုး လေးတိတ်အောင်သာ ကြိတ်ဆုတောင်းနေမိတော့သည် ။

ကြည့်စမ်း မိုးက အနည်းငယ် စဲသွားတာပါလား။

သူမ ရင်ထဲလိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရ၏။ ဒီလောက်မိုးဖွဲလေးနဲ့ ဆို သူ မသွားရတာ အဆင်ပြေ သည် ။ စီးလာတဲ့ ကားက ရှိန်း ဆင်းရမယ့် မှတ်တိုင်ရှေ့တွင် မရပ်မီ ထိုင်ခုံလေးကနေ ထရပ်ကာ အပေါက်တံခါးနား တွင် သွားရပ်စောင့်လိုက်၏။ ကားက မှတ်တိုင်ရှေ့ရပ်လိုက်တာနှင့် တံခါးချပ်က ပွင့်သွားသည် ။ ဆင်းတဲ့ သူတွေနဲ့ အတူ ရှိန်းပါ တစ်ပါတည်း လိုက်ဆင်းလိုက်သည် ။

ပြီးနောက် မိုးဖွဲလေးထဲမှာ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းကာ အိမ်ကို သာ အရောက်ပြန်မိ သည် ။

အမေ အိမ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတာလေ။

စိတ်မချပါဘူး။

အခုလို မိုးတွေသည်းသည်းမည်းမည်းရွာတော့ ပိုလို့ တောင် စိတ်ပူမိ သေးတယ်။ အမေက မိုးခြိမ်းသံကြားရင် အရမ်းကြောက်တတ်တာ။ ငို ယိုနေမှာ သေချာသည် ။ အိမ်ဘေးက ဒေါ်သန်း ကိုတော့ အပ်ခဲ့တာပါပဲ။ အမေ့ကိုကြည့်ထားပေးပါ။ သမီးကျူရှင်သွားတက်မလို့ ဆိုပြီး ပြောထား

ခဲ့ သည် ။

ခက်တာက ဒေါ်သန်းကလည်း အပြင်အလုပ်ထွက်မလုပ်လို့ သာ အားတဲ့ သူလို့ သတ်မှတ်ရ တာ အိမ်အလုပ်နဲ့ ရှုပ်နေတာတော့ တစ်ချက် ကလေးတောင် ဖင်ထိုင်မနားရချေ။ အမေ့ကိုကြည့်ပါ ပြောပေမယ့် ကြည့်ရုံကလေးကလွဲပြီး ဘာမှ တတ်နိုင်တဲ့ သူမဟုတ်ပါ။

ဇောက အိမ်ကိုသာ ကပ်နေရသည် ။

ခြံရှေ့လေးရောက်တော့ အိမ်တံခါးလေးပွင့်နေတာ တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့... ရှိန်း ညည်းပြန် လာပြီလား”

ရှိန်း ခြံလေးထဲဝင်လိုက်တာကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်တဲ့ ဒေါ်သန်းက တစ်ဖက်ခြံရှိ အိမ်လေးပေါ် ကနေ လှမ်းမေး၏။

“ဟုတ်... အကြီးသန်း”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ညည်းအမေကို လိုက်ရှာလိုက်ဦး၊ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ထွက်သွား သလဲမသိဘူး၊ ခေါ်ကြည့်တာ အသံမကြားလို့ အိမ်ထဲဝင်ရှာတော့ မတွေ့တော့ဘူး ရှိန်း”

မြတ်စွာဘုရား။

ရှိန်း မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွားရပြီ။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရ၏။

အမေ ထွက်သွားလို့ တဲ့ ။

အမေ

ဒုက္ခပါပဲ။

အခန်း(၂)

“သမီးရေ... အီး... ဟီး... ဟီး အမေ့ကို လာခေါ်ပါ သမီးရယ်၊ အမေ ကြောက်လို့ ပါ၊ အမေ ကြောက်လို့ ပါ သမီးရယ်၊ အီး... ဟီး... ဟီး၊ ရှိန်း သမီးရေ... ရှိန်း”

ငိုသံအက်အက်ကြီးက ဆိုင်ပိတ်ထားသော အကြော်တဲကြီးထဲက ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“သမီးရေ... ရှိန်း၊ ရှိန်းရေ ... အမေ့ကို လာခေါ်ပါ၊ အမေ ကြောက်တယ်၊ မိုးတွေခြိမ်းနေပြီ၊ မိုးကြိုးတွေ အမေ့ကိုပစ်ချတော့မယ်၊ လာခေါ်ပါဦး သမီးရယ်၊ အမေ့ကို လာခေါ်ပါ၊ အမေ ကြောက်လို့ ပါ”

ဟင်။

အသံ။

အမေ့အသံ။

မိုးသံနဲ့ အတူ အပြိုင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကြောက်ရွံ့တကြီး အော်ငိုသံကြီး။ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။ ရှိန်း မျက်လုံးလေးတွေ အကြော်တဲကြီးဆီ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ။

တွေ့ပြီလေ။ အမေ့ကို ရှိန်း ရှာတွေ့ပြီ။

ရှိန်း ကပ္ပာကယာ ထီးလေးနှင့် အကြော်တဲကြီးဆီ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“အမေ”

စာပွဲခုံတန်းကြီးအောက်မှာ ပုန်းနေတဲ့ အမေ။

မြင်လိုက်ရတဲ့ ခဏ ရှိန်းရင်ထဲ နင့်ခနဲပါပဲ။ မျက်ရည်လေးတွေပင် ချက်ချင်း ဝေ့ဝဲတက်သွား ရသည် ။

“အမေ”

“ဟင်... ရှိန်း ... ရှိန်း ... သမီး... အမေ့သမီး”

“အမေ... လာ ... လာ ... ထွက်ခဲ့၊ ရှိန်းလာခေါ်တာ မကြောက်နဲ့ နော်၊ အမေ မကြောက်နဲ့ တော့၊ ထွက်ခဲ့အမေ၊ ခုံအောက်ထဲက ထွက်ခဲ့ နော်”

ရှိန်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြန်ကြည့် နေတဲ့ အမေ။ အားကိုး ရပြီဟဲ့အသိနဲ့ ဝမ်းသာတကြီး စားပွဲခုံလေးထောင့်ကြီးအောက်ကနေ ထွက်လာ၏။

“ရှိန်း”

“အမေရယ် ရှာလိုက်ရတာ၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ အိမ်မှာ ပဲနေပါဆိုတဲ့ ဟာကို၊ အပြင်ထွက်သွားရတယ်လို့ ”

စိုးရိမ်ပူပန်မှု လွန်ကဲလွန်းလို့ အမေ့ကို အပြစ်တင်သလို ရှိန်း ပြောမိသည် ။

“အိမ်... အိမ်မှာ ကြော်စားရအောင် ကန်စွန်းရွက်ထွက်ရူးတာ၊ ဒေါ်သောင်းတို့ ခြံရှေ့က ရေအိုင်ထဲမှာ ကန်စွန်းညွန့်တွေ ဖြာနေတာတွေလိုလေ၊ အဟီး ဟီး ဒီမှာ ကြည့် အမေရူးထားတာ တွေလား၊ အများကြီးပဲ သမီးရဲ့ ”

အမေ့လက်ထဲမှာ ကန်စွန်းညွန့်တွေက အများကြီး။

ဒီလိုပါပဲ အမေက စိတ္တဇဝေဒနာသည် မဟုတ်လား။

သူ့စိတ်ထဲထင်ရာကို လျှောက်လုပ်တတ်သည် ။
အိမ်နောက်ဖေးဝင်ပြီး ရှိန်း ထမင်းအိုး တည်ပြီး ပြန်ထွက် လာပြီဆိုတာ
နှင့် အမေမရှိတော့။ ထမင်းအိုးက တန်းလန်းနှင့်မို့ ဘေးအိမ်က
ဒေါ်သန်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းကာ ကြည့်ခိုင်းခဲ့ပြီး ရှိန်းက ရှာဖွေရေး
စတင်ရပြန်ပြီ။

တစ်ခါတလေ ရှိန်း ရှာဖို့ အိမ်ထဲကအထွက် အမေကပြန်အလာနှင့်
ကြုံရတတ်၏။ လက်ထဲမှာ လည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးပတ်ပြီး ခူးလာတဲ့
အရွက်အညွန့်အခက်တွေက အစုံ။ ကန်စွန်းရွက်တွေ၊ ပေါက်ပန်းဖြူခက်
အရင့်တွေ၊ ကင်းပုံအညွန့်တွေ၊ သပြေခက်တွေနှင့် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်။

သူ့ခူး လာပြီးလျှင်လည်း ဘေးအိမ်တွေလိုက်ပေးပြန်သည် ။ အမေ့အ
ကြောင်းသိတော့ အမေ ဘာပဲပေးပေး စိတ်ကျေနပ်အောင်တော့ ယူကြ
၏။ မယူလျှင် အမေက ကြီးကျယ်တယ်ဆိုပြီး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့
တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်ပြီး အတင်းတုတ်သွားတတ်တာကိုး။ ဒီတော့
ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပဲ ယူထားတတ်ကြ၏။ အမေ အတင်းထိုးပေးလျှင်
မငြင်းပယ်ရဲကြ။

အခုလည်း ဒေါ်သောင်းတို့ ခြံရှေ့က ရေအိုင်ထဲမှာ ကန်စွန်းရွက်ညွန့်
တွေ ပေါက်နေတာ အမေ တွေ့ထားပုံရသည် ။ သူမ ကျူရှင်သွားတာကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး အမေ လမ်းထိပ်ဘက် ထွက်သွား ၏။

သွားခူးတာလေ။

အိမ်ရှင်တွေကလည်း ဘာပြောမှာ လဲ။ အမေ့အကြောင်းသိနေကြ

တာကို။ ပြီးတော့ သူတို့ က လည်း အိမ်ရှေ့အိုင်ထဲက ကန်စွန်းရွက်ကိုမှ ခူးမစားကြတာ။ အမေခူးတာ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေ မှာ ပေါ့။

ဒါကို အမေခူးနေတုန်း မိုးရွာတာနဲ့ မိသွားပုံရပါသည် ။

မလှမ်းမကမ်းက ဆိုင်ပိတ်ထားတဲ့ အကြော်တဲထဲ မိုးခိုနေ၏။ မိုးခြိမ်းသံကြားတော့မှ အမေ ကြောက်သွားပုံရသည် ။ အကြော်ဗန်းတင် သည့် သစ်သားစားပွဲကြီးအောက် ကုန်းကုန်းလေ တိုးဝင် ကာ ဝပ်ပြီး သ မီးဖြစ်သူလာအခေါ်ကို ငိုယို အကူအညီတောင်းနေတော့၏။

“အမေကလည်း အဲဒီအရွက်တွေ လျှောက်လျှောက်မခူးပါနဲ့ လို့ မှာ ထားလျက်နဲ့ ”

“ဟင်းစားလေး သက်သာအောင်ပါ ရှိန်းရယ်”

ပြောလိုက်လျှင်တော့ အမေက ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။

ဟင်းစားသက်သာအောင်နဲ့ ဘုရားပန်းဖိုးလေး သက်သာအောင်ဆိုပြီး သူများ ခြံဝင်းထဲက သပြေညွန့်တွေ၊ ရွက်လှကိုင်း တွေ ဝင်ချိုးတတ်သည် ။ တားလျှင်လည်း အမေက ပြူးတူးပြတ် ရန်တွေ့ပြန်၏။ အမေလုပ်သမျှ လိုက်တောင်းပန်နေရတာက အဖေနဲ့ ရှိ န်းပါ။

“ရှိန်း”

“ဟင်”

“ကျူရှင်က ပြန် လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ရောက်တာနဲ့ အမေ အပြင်ထွက်သွားတယ်ဆို လို့ လိုက်ရှာတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ ရှိန်းရယ်၊ သမီးအရောက်မြန်ပေလို့ ပဲ၊ စောစောက မိုးကြိုးပစ်ချလိုက် တာလေ အမေခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကျတော့မလို့ သိလား၊ အမေခုံအောက်ထဲဝင်ပြီး အရှောင် မြန်ပေလို့ ပဲ၊ မဟုတ်ရင် အမေခေါင်းနှစ်ခြမ်းကွဲပြီး မိုးကြိုးက ခဏခဏ ပစ်ချနေတာ သမီးရဲ့ ”

“အဟင်း”

အမေအပြောလေးကြောင့် သူမစိတ်တွေ ညစ်ထွေးနေရာမှ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။ ။ မိုးကြိုးပစ် တာ ခုံအောက်ထဲဝင်ပုန်းလိုက်လို့ လွတ်သွားတဲ့ လေ။ တကယ်တော့ လျှပ်စီးလက်ပြီး မိုးခြိမ်းခြင်း သက်သက်ပါပဲ။ မိုးကြိုးပစ်မချ။ ဒါကို ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မိုးကြိုးတွေပစ်ချတယ်ချည်း မှတ်ကာ ခုံအောက်ထဲ ပြားပြားဝပ်အောင် ပုန်းအောင်းနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။

မိုးက အနည်းငယ်စဲသွားလို့ သာ တော်သေးသည်။ ။

အမေ့ကို ထီးလေးပို မိုးဆောင်းပေးပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့မိ၏။ အမေက မိုးမစိုဘူးလေ။ ရှိန်း ကတော့ အစကတည်းက မိုးရေရွဲရွဲစိုနေပြီးသားပါ။ ဒီတော့ အမေ့ဘက်ကိုပဲ လုံအောင်ပိုဆောင်း ပေးနေမိ၏။

ခြံဝင်းလေးထဲရောက်တော့ အိမ်ပေါ်အထိ အမေ့မိုးရေမစိုအောင် ပို့ပေးလိုက်၏။

“ရှိန်း ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်အမေ”

“အေး... အေး”

အမေက ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး ကန်စွန်းညွှန့်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်သွား၏။

“အမေ”

“ဟေ”

“ထဘီတွေလဲလိုက်ဦးနော်၊ အောက်ဖျားတွေရေစိုနေတာ အအေးပတ်ဦးမယ်”

“ကျုပ် သိပါတယ်အေ၊ ဆရာမလုပ်စမ်းပါနဲ့ ”

အမေ့လေသံက ဆတ်တောက်တောက်။

စေတနာနဲ့ ရှိန်းပြောတာကို ဆရာလုပ်တယ်ဟု ထင်ကာ မျက်စောင်းကြီး ခိုင်းခနဲ ထိုးကြည့် သွားသေးသည် ။

အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ရှိန်း ဘာမှ ဆက်မပြောမိတော့။ ရေချိုးဖို့ သာ ပြင်ဆင်မိသည် ။ အိမ်ရှေ့က ရေတိုင်ကီလေးဆီသာ ရှိန်း သွားလိုက်မိတော့၏။ ရှိန်း ကပျာကယာပဲ ရေမိုးချိုးလိုက်သည် ။

အမေ့ကို စိတ်မချဘူးလေ။

မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေလျှင်တောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမှားဖြစ်နေတတ်တာ မျက်စိနည်းနည်း ကွယ်လိုက်တာနှင့် ပြဿနာကဖြစ်ပြီပဲ။

ရေချိုးပြီး အိမ်လေးပေါ်အတက်...

“အမလေး”

ဟင်။

မီးဖိုချောင်လေးထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံနက်ကြီး။

ထဘီရေစိုကိုပင် မလဲနိုင်ဘဲ ရှိန်း ပြေးရပြန်ပြီ။

“လက်ပြတ်သွားပြီ၊ အဟီး... ဟီး လက်ပြတ်သွားပြီ၊ သွေး... သွေးတွေ အများကြီးပဲ”

“အမေ”

လက်ညှိုးလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုတဲ့ အမေ။ ဓားတစ်ချောင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျလျက်။ မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ပြီး အော်နေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လက်ဓားထိသွားတာလား။”

“ရှိန်း... လာကြည့်ပါဦး၊ အမေ့လက်ပြတ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ အီး... ဟီး... ဟီး။”

လက်မှာ လည်း သွေးကစက်လက်။

ရှိန်း အမေ့အနား ချက်ချင်းရောက်သွားကာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး အမေ့လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။

“ပြစမ်းပါဦး အမေရယ်၊ ရှိန်း ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ပြတ်သွားပြီ၊ အမေ သိတယ်၊ လက်က ပြတ်သွားပြီ၊ အီးဟီးဟီး။”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို လုံးဝမဖယ်။

သူ့စိတ်အထင်နဲ့ ချည်းပဲ တွေးထင်ကာ အော်ငိုနေတော့သည် ။

“အမေရယ် ရှိန်းကြည့်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ဟာကို၊ ပေးပါ၊ အမေ့လက်ကို ဖယ်လိုက်”

လက်ကို ဇွတ်အတင်းဆွဲဖယ်တော့မှ အမေက လွှတ်ပေး၏။

“အမေကလည်း လက်ကမပြတ်ပါဘူး၊ ဓားလေးရှုသွားတာပါ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဦး”

ဒီတော့မှ ကြောက်လန့်တကြီးနဲ့ တင်းတင်းမှိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို မရဲတရဲဖွင့်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ အမေ။

“တွေ့လား နည်းနည်းလေးရှုသွားတာ”

“အေး... တော်သေးပါရဲ့ ၊ အမေက လက်ကြီးပြတ်သွားပြီထင်နေတာ”

“ဓားတွေ၊ ကတ်ကြေးတွေမကိုင်ပါနဲ့ လို့ ရှိန်း ပြောထားတဲ့ ဟာကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်ရတာလဲ အမေရယ်”

“ကန်စွန်းရွက်ခြွေတာလေ၊ ကြော်စားရအောင်ပေါ့”

“ကန်စွန်းရွက်ခြွေတာများ လက်နဲ့ ခြွေလည်း ရတဲ့ ဟာကို ဓားက ဘာဖြစ်လို့ သွားကိုင်ရတာလဲ”

သူမမေးတော့ အမေက မဖြေ။

သူ့အမှားကို သူလည်း သိပုံပါပဲ။ ငြိမ်ကျသွား၏။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။

“လက်ဆေးရအောင် အမေ၊ ရှိန်း ဆေးထည့်ပေးမယ်”

“အေး”

ရှိန်း အမေ့လက်ကို ရေဆေးပေးလိုက်၏။

“ထ... အမေ အိမ်ရှေ့သွားတော့၊ ရှိန်း ဆက်လုပ်လိုက်မယ်၊ အမေအရှေ့မှာ ပဲ သွားနေတော့”

ဒီတော့မှ အမေက ထသွား၏။

ရှိန်း အရင်ဦးစွာ ရေစိုဝတ်ကို လဲလိုက်သည် ။ ပြီးမှ အမေ့လက်ကို ဆေးထည့်ဖို့ ပြင်ဆင်ရ၏။

“ငါ့ကို စပ်တဲ့ ဆေးတွေ မထည့်နဲ့ နော်”

ရှိန်းကိုမြင်တာနဲ့ အမေက ကြိုတင်သတိပေး၏။ ဒဏ်ရာကို အရက်ပြန်သုတ်မှာ တော့ အမေက ကြောက်၏။ စပ်တာကို ၊ ဒီတော့ ကြိုတင်ပိတ်ပင်ပြီပေါ့။

“သိပါတယ် အမေရယ်၊ ဆရာခိုပဲ ထည့်ပေးမှာ ”

“ပြီးရော”

ဟွန်း ဒါကြတော့ အမေက အပါး။

ရှိန်းထည့်ပေးတာကို အမေက ငြိမ်ပြီးလက်ခံနေ၏။ ဆေးထည့်ပေးပြီးတော့ ညစာအတွက် ဟင်းချက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည် ။ အဖေ ပြန်လာတော့မှာ လေ။

ရှိန်း ချက်ပြုတ်နေတော့ အမေက အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေ၏။

မျှော်ပြီလေ။

ယောက်ျားပြန်အလာကို အိမ်ရှေ့ပေါက်ဝလေးမှာ သွားထိုင်ပြီး အမေစောင့်နေပြီ။

ထုံးစံပဲ။ ညနေစောင်းတာနဲ့ အဖေက အလုပ်ကနေပြန်လာတတ်တာ မဟုတ်လား။ အဖေပြန် အလာကို အမေက စောင့်နေတတ်တာ အမေ့အတွက်တော့ နေ့စဉ်အလုပ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည် ။

ထမင်းအိုးလေး မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး အမေ့ကို ထွက်ကြည့်ရသေး၏။ ရှိနေတာတွေ့တော့မှ ပဲ ရှိန်းမှာ စိတ်ချလက်ချနှင့် ညစာဟင်းကို ဆက်ပြီး ချက်ရတော့သည် ။

